

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **a) G. M., b) nezl. A. M., c) nezl. G. M.**, nezl. děti zastoupeny G. M., jako zákonným zástupcem, zastoupeni Mgr. Marcelou Valtrovou, advokátkou se sídlem Černošice, Školní 1238, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobců ze dne 17. 8. 2004 proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 5 Az 210/2003 – 24 ze dne 19. 5. 2004,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 5 Az 210/2003 – 24 ze dne 19. 5. 2004 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadli žalobci (dále též stěžovatelé) v záhlaví citovaný rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-5407/VL-10-P11-2001 ze dne 14. 11. 2003. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovatelům k jejich žádosti udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a bylo rozhodnuto, že se na ně nevztahují překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Městský soud v Praze se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žádné ze stěžovateli tvrzených důvodů žádosti o azyl nejsou z hlediska azylového řízení relevantní. Soud rovněž neshledal důvodnou námitku stěžovatelů, že v řízení před správním orgánem byl nedostatečně zjištěn skutečný stav věci a neúplně provedeno dokazování. Podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí byly kromě výpovědí stěžovatelky také listinné důkazy, konkrétně zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie o dodržování lidských práv v Ruské federaci v roce 2002 a informace z databáze ČTK. Z rozhodnutí správního orgánu je přitom podle soudu zřejmé, že obsah těchto zpráv, resp. informací hodnotil žalovaný ve vzájemné souvislosti s tvrzením stěžovatelky, přičemž mezi jednotlivými důkazy a zjištěným skutkovým stavem věci není logický rozpor. Co se týče

žalobou namítané vady správního rozhodnutí, spočívající v chybějícím podpisu oprávněné osoby, uzavírá Městský soud v Praze, že se jedná pouze o formální pochybení žalovaného a nelze je hodnotit jako vadu řízení, v jejímž důsledku by bylo rozhodnutí správního orgánu nezákonné, resp. neplatné.

V kasační stížnosti napadají stěžovatelé rozsudek Městského soudu v Praze z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelé namítají, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, když citovaná zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie cituje pouze úvodní ustanovení Ústavy Ruské federace a v informacích ČTK jsou obsažena jen základní geografická data. Správní orgán se navíc touto zprávou, resp. informacemi ve svém rozhodnutí nijak blíže nezabývá. Popisuje pouze skutečnosti zjištěné z výpovědi stěžovatelky, nikoli už z ostatních listinných důkazů. Stejně tak úvahy, kterými se žalovaný řídil při hodnocení důkazů, se omezují pouze na tyto výpovědi. Rozhodnutí správního orgánu proto považují stěžovatelé za nepřezkoumatelné a v důsledku toho za nezákonné; závěry soudu, že z rozhodnutí správního orgánu je zřejmé, že obsah uvedených zpráv, resp. informací hodnotil žalovaný ve vzájemné souvislosti s tvrzením stěžovatelky a že z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznal, které skutečnosti byly jeho podkladem a jakými úvahami byl správní orgán veden při hodnocení důkazů, pak za nepodložené. Nedostatečně se jak správní orgán, tak soud vypořádali s tvrzenou diskriminací stěžovatelů z důvodů národnostních. Za zcela nedostatečný pak stěžovatelé považují způsob, kterým soud posoudil námitku absence podpisu oprávněné osoby na správním rozhodnutí. Stěžovatelé mají za to, že uvedenou vadu nelze považovat za pouhé formální pochybení správního orgánu. Poukazují přitom na ust. § 46 a 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) v platném znění (dále jen „správní řád“). Napadené rozhodnutí postrádá zákonem výslovně předepsanou náležitost, což dohromady s výše namítanými vadami svědčí o natolik závažném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tyto důvodně vytýkané vady měl soud rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Správní orgán ve svém vyjádření ze dne 24. 11. 2004 popírá oprávněnost námitek kasační stížností vznesených. Má za to, že jak rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozhodnutí Městského soudu v Praze byla vydána v souladu s právními předpisy. K námitkám stěžovatelů týkajícím se použitých zpráv sděluje, že při svém rozhodování vycházel ze zpráv MZV USA o situaci v oblasti dodržování lidských práv v Rusku za roky 2000 a 2001, zprávy MZV USA o svobodě vyznání v Rusku ze dne 5. 9. 2000, z aktuální verze Databanky ČTK Rusko, aktuální verze zprávy Norského výboru pro uprchlíky – Ruská federace, Informací společnosti Člověk v tísni a informací MZV ČR. Stěžovatelé měli možnost seznámit se s obsahem těchto zpráv, vyjádřit se k nim či ke způsobu jejich získání, popř. navrhnout jejich doplnění. Těchto svých práv nevyužili. Co se týče námítky absence podpisu ředitele OAMP PhDr. H., odkazuje správní orgán na rozsudek Nejvyššího správního soudu 2 Azs 64/2003 ze dne 29. 1. 2004.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žádost o udělení azylu byla stěžovateli podána dne 9. 6. 2001. Pohovor k žádosti o udělení azylu na území České republiky byl proveden dne 5. 3. 2003, na žádost žalobkyně v ruském jazyce za přítomnosti tlumočnicka. Stěžovatelé opustili Ruskou federaci dne 19. 11. 2000 poté, co zde měli dlouhodobé problémy s příslušníky mafie. Původem jsou z N. K., odkud byli nuceni z důvodu válečného konfliktu odejít. Pokoušeli se usadit v Kazachstánu, leč nebyli zde přihlášení k trvalému pobytu. Proto v roce 1993 odcestovali do Ruska. Zde začal manžel stěžovatelky

podnikat a v obchodní činnosti byl úspěšný. Od roku 1997 však rodině začaly problémy v důsledku vydírání, krádeží a následného loupežného přepadení v roce 1999 ze strany mafie. Policie nebyla ochotna nic šetřit a odkázala manžela stěžovatelky na vyšší orgány. Po stěžovateli vyžádané intervenci ministerstva vnitra bylo řízení ve věci znovu obnoveno. V rámci tohoto řízení došlo ze strany vyslyšajícího policisty k fyzickému útoku na manžela stěžovatelky. Poté, co manžel napsal stížnost do Moskvy, začala být rodina terčem výhrůžných telefonátů, vyzývajících ji, aby se odstěhovala. Členové rodiny byli neustále sledováni neznámými lidmi. Stěžovatelka má za to, že šlo o záměrný psychický nátlak. Stěžovatelka nakonec přesvědčila manžela, aby odcestovali. Rozhodovali se mezi Francií a ČR, nakonec zvolili Českou republiku. V době podání žádosti o azyl měli platné vízum, o jeho prodloužení se ovšem nesnažili, protože nechtěli jet zpátky do Ruska. Ve správním spise jsou založeny následující dokumenty: Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie – hodnocení země Ruská federace z října 2002 a Základní politické údaje z infobanky ČTK ze dne 5. 9. 2003.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu důvodů uvedených v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Primárně se přitom zabýval namítanou vadou správního rozhodnutí spočívající v absenci podpisu oprávněné osoby, tedy otázkou, zda lze napadené rozhodnutí vůbec považovat za autentický projev vůle správního orgánu, resp. nejde-li o rozhodnutí nicotné. Z vyhotovení rozhodnutí doručeného stěžovateli, založeného v soudním spisu, Nejvyšší správní soud zjistil, že je opatřeno otiskem razítka a uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby, avšak bez jejího podpisu. Rozhodnutí je podepsáno nečitelně pouze v rubrice za správnost. Která osoba připojila svůj podpis v rubrice za správnost a zda je tato osoba oprávněna za ředitele OAMP MV ČR PhDr. T. H. podepisovat správní rozhodnutí, nelze z tohoto vyhotovení zjistit. Ze správního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že touž vadou trpí rovněž vyhotovení rozhodnutí zde založené. (Na dodatečně doplněné kopii rozhodnutí správního orgánu je pak místo podpisu oprávněné osoby v zastoupení jiný nečitelný podpis blíže nespecifikované osoby.) Z uvedeného pak vyplývá, že v daném případě skutečně chybí jedna z náležitostí uvedených v ust. § 47 odst. 5 správního řádu, které požaduje, aby byl v písemném vyhotovení rozhodnutí uveden také orgán, který rozhodnutí vydal, přičemž toto rozhodnutí musí být opatřeno úředním razítkem a podepsáno s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby. Neobstojí pak argumentace správního orgánu odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 64/2003 ze dne 29. 1. 2004. V předmětné věci bylo sice stěžovateli rovněž doručeno rozhodnutí správního orgánu, na němž chyběl podpis oprávněné osoby, vyhotovení předmětného rozhodnutí založené do správního spisu však bylo bezvadné. Bylo tedy zřejmé, že ve věci rozhodla oprávněná osoba a předmětné pochybení správního orgánu pak bylo možno klasifikovat „pouze“ jako vadu, která sama o sobě není natolik intenzivní, aby založila přímo nicotnost správního rozhodnutí. V projednávané věci ovšem trpí uvedenou vadou jak rozhodnutí doručená stěžovatelům, tak i vyhotovení založené ve správním spisu. Zcela reálně zde tudíž vyvstává pochybnost, zda je napadené správní rozhodnutí podepsáno oprávněnou osobou a zda je tento akt ve svém důsledku skutečně projevem vůle správního orgánu směřujícím k úpravě právního postavení stěžovatelů.

Dříve, než bude možno učinit si úsudek o případné nicotnosti napadeného správního rozhodnutí, je třeba uvedenou otázku došetřit. Městský soud v Praze se jí blíže nezabýval, ač tak učinit měl. Ve vadném postupu soudu v této otázce je nutno spatřovat naplnění důvodu kasační stížnosti dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť jde o vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Co se pak týče dalšího důvodu kasační stížnosti, a to že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], má Nejvyšší správní soud za to, že zprávy, resp. jejich části, které tvoří součást správního spisu, nejsou ve vztahu k předmětné věci zcela relevantní. Stejně tak se jeví důvodné i tvrzení stěžovatelů, že se tyto zprávy žádným způsobem nepromítly do skutkových zjištění správním orgánem učiněných ani do správním orgánem provedeného hodnocení důkazů. Není proto zřejmé, z čeho Městský soud v Praze v odůvodnění svého rozhodnutí dovodil, že k zohlednění listinných důkazů správním orgánem skutečně došlo. Bez povšimnutí sice nelze ponechat, že dle vyjádření žalovaného stěžovatele nevyužili svého práva seznámit se s podklady správního rozhodnutí a k jejich obsahu se vyjádřit, jako poněkud matoucí nicméně Nejvyšší správní soud v této souvislosti hodnotí skutečnost, že o listinných důkazech citovaných ve vyjádření správního orgánu ke kasační stížnosti, ze kterých měl tento při svém rozhodování údajně vycházet, není v napadeném správním rozhodnutí sebemenší zmínky. I v případě, že by Městský soud v Praze dospěl v dalším řízení k závěru, že rozhodnutí správního orgánu není nicotné, bude třeba zabývat se otázkou, zda není na místě zrušit napadené rozhodnutí a vrátit věc k dalšímu řízení před správním orgánem z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

S ohledem na to, že Nejvyšší správní soud zjistil naplnění důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívajícího v absenci podpisu oprávněné osoby na rozhodnutí žalovaného, zrušil dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm Městský soud v Praze nejprve došetří, kterým osobám patří nečitelné podpisy uvedené na vyhotoveních správního rozhodnutí založených ve spise a zda jsou tyto osoby pracovníky žalovaného, kteří jsou podle organizačního řádu či jiné vnitřní normy oprávněni podepisovat správní rozhodnutí za ředitele odboru azylové a migrační politiky PhDr. T. H. V případě, že tomu tak není, doloží vyjádření jmenovaného, zda rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-5407/VL-10-P11-2001 ze dne 14. 11. 2003 bylo vydáno s jeho vědomím a je projevem vůle tohoto správního orgánu. Podle výsledku doplněného dokazování poté o věci znovu rozhodne. V novém rozhodnutí rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Vzhledem k ust. § 78b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. ledna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu